

Big Bo Brocken komt tot de kern

Rollercoaster

“Als 12-jarige werd ik gegrepen door de blues. Rare muziek vond ik het in het begin. Ik hoorde het nummer ‘Mad Man Blues’ van John Lee Hooker. Een ontzettend heftige tekst die ik niet helemaal kon verstaan maar ik voelde bij dit nummer dat het goed mis was. Dat hele donkere geluid en het stampen met die voet vond ik aan de ene kant angstaanjagend en afschrikwekkend en aan de andere kant werd ik er door gegrepen. Het bracht iets in me teweeg.” Het is typerend voor Bo dat juist dit nummer zo’n indruk heeft gemaakt op hem, zo blijkt tijdens het gesprek. Vanaf zijn twaalfde heeft hij, tijdens de zoektocht naar zijn identiteit, de donkere krochten van het leven en in zichzelf gezien en onderzocht. Daar zit volgens hem ook de kern. Hij begreep, ondanks zijn jonge leeftijd, de pijn, de frustratie, de liefde en bovenal de oprechtheid van dit nummer en is in de jaren erna tot het besef gekomen waar de blues over gaat. “Op het moment dat je 12 jaar bent begin je met het ontdekken van je karakter, je eigenheid. Ik ontdekte dat ik emotioneel een heel heftig persoon ben. Dingen raken me snel en aan alle kanten. Ik kan op één dag tussen heel veel emoties heen en weer worden geslingerd. Mijn puberteit en de jaren daarna zijn niet gemakkelijk geweest. Ik heb me behoorlijk in de afgrond gestort en een heftig rock ‘n roll-leven geleidt met alles wat daarbij hoorde, ook zaken waar ik niet trots op ben. “Rond mijn 18e stopte ik met school. Ik ging voor de muziek maar dat begreep niemand. Hierdoor werd ik ook meteen het zwarte schaap van de familie en langzaam maar zeker ging alles richting die glijbaan. Het was een soort rollercoaster. Ik dook erin en zou wel zien waar het schip strandde. Het was voor mij ook de enige optie, ik kon niet anders dan me er op die manier in storten. Ik heb toen een tijdje met Crowbar, een rockband, door Europa getoerd. We waren redelijk succesvol maar de blues is me altijd blijven achtervolgen. Toen ik een jaar of 20 was zag ik Ronald Abrahams in Den Bosch spelen. Ik was er meteen helemaal van ondersteboven; grote zwarte man, hoed op, bassdrum voor het ritme, fantastisch. Dat wilde ik ook. Een aantal jaren later kwam ik hem tegen in Amsterdam. Hij nam me onder zijn hoede en zo ben ik toen professioneel gaan spelen. Rond diezelfde tijd startten we ook met het duo Big Bo en Mr. Bas. We wonnen de Blues Train, een soort Dutch Blues Challenge en alles heeft toen een behoorlijke vlucht genomen.”

Mad Man Blues

Dan valt er een gat van 10 jaar. Tussen 2005 en 2015 verschijnt er geen enkel album van Bo. Hij verdwijnt uit beeld en is zelfs tijdelijk volledig onbereikbaar voor de buitenwereld. Maar ook zichzelf en zijn muziek lijkt hij kwijt te zijn. “Tot 2005 was ik ontzettend druk met muziek. Ik maakte een aantal demo's, ben met allerlei muzikanten aan het werk geweest en dan ineens staat het helemaal stil. In 2005 valt Big Bo en Mr. Bas uit elkaar. Daar heb ik een behoorlijke knauw van gekregen. We waren toch 12 jaar lang op een behoorlijk hoog niveau muziek aan het maken. We hadden een plaat uitgebracht, een regelrecht succes, en we toerden door Europa en Scandinavië. Het ging hartstikke goed maar ineens was Mr. Bas weg en bleef Bo over. Dan sta je in één keer weer helemaal onder aan de ladder en moet je weer opklimmen. Ik moest

opnieuw beginnen en ik ben op zoek gegaan maar wat wil je dan? Weer een duo? Ik had een jongen gevonden die mondharmonica kon spelen en een gitarist. Het was allemaal heel leuk maar het kwam gewoon niet van de grond. Ondertussen was ik ook gestart met de band Slow Blow Fuse. In 2005 brachten we een cd uit die goed werd ontvangen en ook daarmee heb ik nog een tijdje rondgetoerd. In 2007 stortte ik echter volledig in elkaar door een combinatie van het rock ‘n roll-leven, veel te hard werken en geen nee kunnen zeggen. Twee en een half jaar heb ik binnen gezeten, met de ramen en deuren dicht en had ik bijna mijn spullen verkocht omdat ik met de muziek wilde stoppen. Ik durfde het podium niet meer op, had podiumvrees en zelfs de muziek was dus op dat moment niet meer mijn redding. Ik kon het niet meer. Ik werd nog wel eens gebeld maar ik verkocht heel veel nee en liet uiteindelijk gewoon niets meer van me horen. Ik was totaal onbereikbaar voor mensen, had mezelf echt compleet van de wereld afgezonderd en at nog maar twee keer in de week. Toen ik eruit kwam, woog ik 65 kilo en had ik een flinke schuld omdat ik twee jaar lang geen enveloppen meer openmaakte. Het is een hele zwarte periode uit mijn leven maar eigenlijk ook een hele goede periode. Ik denk dat toen het besef is ontstaan dat alles anders moest. Dat ik moest gaan voor mijn eigen geluk en mijn eigen gezondheid en samen moest zijn met iemand die mij een lift kon geven. Iemand waarmee ik gelukkig kon zijn. Het betekende, heel simpel, dat ik een aantal dingen niet meer moest doen. Maar het betekende vooral dat ik een aantal dingen wél moest gaan doen: muziek maken, een leuke relatie, er zijn voor mijn kids en werk on the side zo-

dat ik in ieder geval een basis had. Van daaruit ben ik langzaam op gaan bouwen. Toen ik Vera tegenkwam, is alles in een stroomversnelling gekomen. Zij was de eerste die mij echt zag. Ze ziet me zoals ik ben en ze waardeert me zoals ik ben, ook de zwakke kanten en dat is, denk ik, het belangrijkste wat je kan overkomen als mens in een relatie. Vera gaat overall mee naar toe en ik merk nu dat ik dat nodig heb en ook altijd nodig heb gehad. Je merkt pas dat je iets mist wanneer je het krijgt. Al met al heeft het vijf jaar geduurd voordat ik weer helemaal de oude was en mijn laatste album ‘Traveling Riverside’ is voor mij het ultieme bewijs dat ik er weer ben.”

Trouble Soon be Over

Bo is terug en hoe! In 2015 wint hij de Dutch Blues Challenge en in 2016 komt hij tot de halve finales van de International Blues Challenge in Memphis USA. Samen met Marc Stakenburg trekt hij langs de Nederlandse theaters met de muzikale vertelvoorstelling ‘Het Geheim van Dockery Farms’ en vanaf januari 2017 staat hij met diezelfde Marc en Frédérique Spigt in de avondvullende voorstelling ‘Trouble Soon be Over’. “Het wordt een fascinerend theaterstuk over het ontstaan van de Blues en onze hedendaagse popmuziek. We gaan de hele reis maken, van 1800 tot 1950, de complete tocht vanuit Afrika, vanaf de slavenmarkt in Natchez, tot aan Chicago en het ontstaan van de Rock ‘n Roll. Het is zo leuk om te doen en ik heb er ontzettend veel zin in want het past precies bij me. Het wordt geen geschiedenisles maar we nemen de bezoekers mee in de sfeer. Het verhaal wordt verteld vanuit het perspectief van de, fictieve, familie Robertson, een arme zwarte familie die als slaven werden meegevoerd op een gevaarlijke zeereis vanuit Afrika, verkocht werden

op de slavenmarkten in de zuidelijke staten van de USA en tewerk werden gesteld op de katoenplantages. Bij binnenkomst moet je eigenlijk al meteen het gevoel krijgen dat je op een schip zit en dat het echt foute boel is. Je wordt meegenomen naar New Orleans om daar, weet jij veel, wat te gaan doen. Het verhaal leert ons waar de oorsprong ligt van onze rijke muzikale cultuur. Een verhaal over hoop en vreugde, zelfs tijdens de meest bizarre en ontzagwekkende situaties waarin een mens zich kan bevinden.”

De voorstelling zit Bo als gegoten. Het is voor hem belangrijk dat hij mensen kan vertellen wat hij met zijn muziek wil zeggen. Uiteraard in de vorm van een stukje muziekhistorie maar zeker ook het verhaal van het koloniale verleden, slechts 100 jaar geleden. Hoe dat vandaag de dag nog steeds doorspeelt in Amerika en, wanneer je de lijn doortrekt, hoe we nu in Europa omgaan met vluchtelingen.

“Ik vind het fijn om de mensen te laten weten waar de muziek, die we nu luisteren zijn basis heeft en vooral wat er voor een oorsprong en emotie aanhangt. Het is belangrijk dat mensen beseffen waar dingen vandaan komen. Welke invloed de slavernij heeft gehad op onze huidige manier van denken over muziek, het leven en hoe je met elkaar omgaat. Ik denk ook dat het leven aangenamer wordt wanneer mensen zich bewust zijn van de impact die het heeft gehad.”

Indianola Mississippi

Na afloop van de International Blues Challenge hebben Vera en Bo zich ondergedompeld in Mississippi. Het wantrouwen tussen de zwarte en blanke bevolking is groot. Onderhuids zit daar nog steeds van alles fout en is er in de afgelopen 100 jaar in feite niet veel veranderd en eigenlijk kon alleen de universele taal van de muziek de verbinding tussen hen en de bevolking tot stand brengen.

“Wanneer het over muziek gaat, heb je al snel met iedereen contact en maakt het allemaal niet meer uit, het is universele energie en dat begrijpen ze daar wel. We waren in Indianola en na een tijdje zijn ze aan je gewend, want de zwarte Amerikanen denken dat wanneer een blanke met zo’n gitaarkist binnenkomt, er een geweer inzet. Zo erg leeft die rassensegregatie daar nu nog steeds. Wanneer je ze dan vertelt dat je voor hun muziek en cultuur komt en de hot tamales wilt proeven waarmee ze zo mooi adverteren op de muur, dan vinden ze dat prachtig. Binnen een mum van tijd zat ik de blues te spelen en na twee nummers zie je ze denken ‘wat gebeurt hier? Dat is iemand die gewoon echt onze muziek aan het maken is’. Op een gegeven moment zat er een man met zijn neus bijna tegen me aan in mijn ogen te kijken op zoek naar iets wat hij herkende. Ineens riep hij ‘He is a black man, he is a black man!’ Echt heel bizar. We zaten echt in het hart van de zwarte gemeenschap waar normaal gesproken geen blanke komt. In Indianola is dat ook echt gescheiden, letterlijk door een spoorlijn die dwars door het plaatsje loopt. Aan de ene kant bevindt zich het blanke gedeelte vol met grote huizen en dure shit. Aan de andere kant van die spoorlijn bevindt zich de zwarte wijk en daar is het net alsof je Ethiopië binnenrijdt. Het hangt van ellende aan elkaar, één grote krottenwijk. Het is alsof je 100 jaar terug gaat in de tijd en zo is het in heel Mississippi. Tachtig procent is zwart en daar gaat vanuit de overheid gewoon geen geld naar toe, dus het blijft zo. De toeristen die erheen gaan om de blues te zien zijn ‘aapjes aan het kijken’. De mensen die erheen gaan om mee te maken wat zij hebben meegemaakt, de ellende kunnen zien waar deze mensen nog steeds inzitten en die connectie kunnen maken, die weten waar de blues over gaat. Dat is een heel ander verhaal.”

